

Startningsulejligheden, men dernæst ogsaa, fordi han i nogle Aar sparer en Rente af 500 Kr. om Aaret. Derfor kan den paagældende stryge adskillige Tusinde Kroners Fortjeneste i Lommen, hvis han vil afhænde Bruget. Det er ikke rigtigt at gennemføre en Jordlovgivning, som stimulerer et saadant Forhold i højere Grad.

Jeg vender mig derefter til nogle Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Ulrich. Det ærede Medlem holdt jo en lang Tale for os, en Tale, som godtgjorde, hvad jeg vidste saa udmærket i Forvejen i Kraft af de mange Forhandlinger, vi har haft med hinanden om Jordlovgivningen, at han ikke forstaaer et eneste Suk af Jordlovgivningen af 1919. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen betegnede ham i sin Tale saaledes, at han var slem til at overdrive, og jeg maa i Sandhed give det ærede Medlem Ret; det ærede Medlem Hr. Ulrich overdrev i sin Tale gentagne Gange paa en ganske eftertrykkelig Maade. Men for at give ærede Medlemmer en Forsmag paa, hvad Værdi man kan tillægge det ærede Medlem Hr. Ulrichs Udtalelser om Jordlovgivningen og specielt om et bestemt Punkt, vil jeg gerne efter Fortrykket af Rigsdagstidende stille to Udtalelser af det ærede Medlem frem til Tingets Bedømmelse. Det ærede Medlem talte om, at det „at puste Liv i den gamle Statshusmandslov paa nærværende Tidspunkt maa siges at være et udmærket Foretagende“. En halv Spalte efter siger det ærede Medlem: „Naar Ministeren foreslaar at forhøje Laaneværdien fra 12 000 Kr. til 22 000 Kr., kan det maaske se ud, som om det er vel meget. Om netop 22 000 Kr. er det rette, kan der være delte Meninger om. Vi skal dog ikke modsætte os, at denne Sum fastsættes, men vi vil ikke være med til, hvis den fastslaas, at anbefale Folk at tage Jord efter denne Lov, og saa vidt jeg forstod den højtærede Ministers Forelæggelses-tale, ønskede han heller ikke at være med til det“. Jeg vil sige: Forstaa det, hvem der kan, jeg kan ikke. Jeg maa forstaa de først citerede Udtalelser som en uforbeholden Anbefaling af Ministerens Forslag, og saaledes er det ogsaa blevet forstaaet fra alle andre Sider, at det ærede Medlem var den eneste, der gav Forslaget en uforbeholden Anbefaling. Og en halv Spalte længere frem tager det ærede Medlem fuldstændig Afstand fra denne Anbefaling og siger, at han ikke vil være med til at opfordre Folk til at benytte sig af denne Jordlovgivning, ja, udtaler endog en Formodning om, at heller ikke Landbrugsministeren vil være med dertil. Ja, jeg maa nærmest anse det

for at være en Fornærmelse mod den højtærede Landbrugsminister. Jeg maa dog gaa ud fra, at naar den højtærede Minister fremsætter et Lovforslag, hvori han stiller saa store Midler — hvis Rigsdagen bevilger dem — til Raadighed for denne Sags Løsning, er det virkelig ogsaa hans alvorlige Mening, at der er Trang til noget saadant. Hvis ikke, er det et Komediespil, som i alt Fald er en parlamentarisk Minister uværdigt. Det konservative Folkeparti faar selv have Ansvar for, at det har en Ordfører, som tillader sig at harcellere over en alvorlig Opgave, som det ærede Medlem gør det i dette Tilfælde.

Paa den følgende Spalte siger det ærede Medlem Hr. Ulrich: „Den Behandling, der finder Sted her i Tinget, vil sikkert mane Befolkningen til Eftertanke og bevirke, at man ude omkring i Landet bliver mere forsigtig med at indlade sig paa at udnytte disse Love“. Ja, er det ikke skønt at læse om! Vær forsigtig med at udnytte disse Love! Jeg troede dog, vi havde saa megen Forstaaelse af det, at vi i dette Øjeblik føler, hvor tungt Arbejdsløshedens Svøbe hviler over vort Samfund, at vi i dette Øjeblik alle, der tænker alvorligt over de Problemer, der staa i Forbindelse hermed, og over, hvilke Bodemidler der kan findes, maa være enige om, at man maa se at finde den heldigst mulige Form for at drage saa mange som muligt ud paa Landet, i alt Fald at bevare den opvoksende Ungdom ude paa Landet i saa stort Omfang som muligt, for at vi ikke vedblivende skal have Samfundet hærget af Arbejdsløshedens Svøbe.

Endelig taler det ærede Medlem — og det skal være min sidste Bemærkning til det ærede Medlem — om, at det glæder ham. „at den højtærede Landbrugsminister nu deltager i vort Advarselsraab; det kan da være, at disse Advarselsraab maaske kan faa lidt mere Ørenlyd ude omkring i Landet. Det tror jeg vilde være til overordentlig stor Gavn for alle de mange unge Landmænd, som tror, at der gennem disse Jordlove er givet dem Jord, som paa nogen Maade kan garantere dem et selvstændigt Hjem. Det er der nemlig ikke. Der er ikke nogen Mulighed for, at disse unge Mennesker skal kunne leve, og leve godt, paa disse Brug, medmindre de selv har en god Pengepung, naar de begynder“. Atter her taler det ærede Medlem om Ting, som han aldeles ikke forstaaer. De selv samme Røster lød overfor den gamle Husmandslov ved dens Begyndelse, og de lød efter min Opfattelse da med adskilligt stærkere Berettigelse end overfor Jordlovgivningen af 1919. De blev gjort